

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

43

שבת פרשת תולדות, א' כסלו תש"פ 29.11.2019

שלום קהילה יקרה,

לאחר כחודש של שגרה מבורכת, חשבנו שיהיה נכון לדון בשגרת

חיינו עם שכנינו כאן בראש צורים.

הרב ורדי, במדורו "נקודה למחשבה", ידבר על ערכות הדתית בין שכנים, בנתינה וקבלה. נחשון שרלו ייתן לנו עצות טובות לשכנות טובה. נגה חדר תעסוק במקום ההלכה בחיי היומיום ומקומו של בית המדרש ביחסים בין אישיים. אילון רוזנבלוט, במדורו "מה מתבשל פה", ישתף במתכון לעוגה בחושה לכל מי שרוצה להזמין שכן לקפה ועוגה. ואסנת ניר, במדורה "בין השורות", תאיר מצבים

שגורמים לעיתים לחיכוכים בין שכנים כאן בראש צורים. מכיוון שיש בעיה בפרסום דעה וצד אחד בקונפליקט, אנו מזמינים אתכם לשלוח לנו תגובות על כתבות אלו (או אחרות) ונשתדל לפרסם אותן בגיליונות הבאים.

בגיליון זה זכינו בכפל מדורים מאוירים של דוד קרנץ: האחד הוא המדור הקבוע - "הקיבוצניק", על חיי הקיבוץ בתחילת החורף, והשני הוא מדור מיוחד - "המילואימניק", הכולל חוויות מהמילואים שבהם השתתף דוד בחודש האחרון. גם חבר צוות נוסף, חנניה רותם, ישתף בגיליון זה בטור מיוחד קטעים סביב לידת בנו ארבל החודש. נאחל לשניהם חזרה קלה הביתה ומזל טוב (בהתאמה).

כל זאת ועוד במדורינו הקבועים: כנה שכטר, במדורה "יהיו מזונותיך תרופותיך", תסביר מדוע אנו חולים יותר בחורף ומה יכול לעזור לנו להימנע מכך. רחלי אבלמן, במדור "חדש על המדף", תסקור בפנינו ספרים חדשים לילדים, נוער ומבוגרים. במדור "חזון לראש צורים" נשמע מפי עקיבא יעיר - חזון וקריאת השכמה - על ראש צורים כמקום חקלאי המחבר בין אדם לאדמה. טל נוימן תביא לנו פרק נוסף ב"עלילות תולי ושפיץ", ובמדור "חוק הדתיים השלובים" נפגוש הפעם את משפחת שאול.

ולסיום כמה עדכונים: ב"דבר הקומנרית", שיראל יוניאן תעדכן אותנו על חודש ארגון הנמצא בעיצומו, והדס כריסי תספר לנו ב"דבר רכות הנוער" על הפעילות שהתקיימה החודש בנושא רצח רבין ועל ועדות הנוער השונות.

נאחל חורף טוב וחג חנוכה שמח לכל תושבי ראש צורים!

נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות בפורום או בכתובת המייל: yarchon@r-tzurim.co.il קריאה מהנה!

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, טל נוימן, דוד קרנץ, מימי תירוש, ידידה עם שלם, חנניה רותם, יהודה גייסון, ברק שבות, אילון רוזנבלוט, ליטל רוז, כנה שכטר (עימוד וגרפיקה), אסנת ניר ויעקב דרורי-רנבאום (הגהה).

אימי, אימי

איריס אליה כהן

וְאֵת הָעֲצִים רְאִיתִי מִלְמָטָה
אֵין יָפָה מִהָאֹר הַחוּסָה בְּצֶלֶם.
וְאֵת הַדְּרָכִים רְאִיתִי מִלְמַעְלָה
אֵין יָפָה מִהָאֹר הַמְסֻבֵּר לְהוֹלָכִים.
וְאֵת הַיָּמִים רְאִיתִי מִבְּעַד
אֵין יָפָה מִהָאֹר הַנִּפְרָשׁ עַל הַזְמָן.
וְאֵת הַתְּשׁוּקָה רְאִיתִי מִן הַצֵּד
אֵין יָפָה מִהָאֹר הַמוֹנָח עַל גּוֹפָה.
וְאֵת הַיָּלָדִים רְאִיתִי מִתּוֹךְ
אֵין יָפָה מִהָאֹר שֶׁמְחַזֵּר עוֹלָמָם.
וְאֵת אֲמִי שֶׁלֹּמְדָתִי
לְרֵאוֹת

המחסומים ובשעת מצוקה ודוחק לפנות לעזרה כלכלית, אם מדובר בהלוואה ואם במענק. לפעמים אנשים נקלעים לקשיים והמתח בין "אני נזקק" לבין "אני יכול להסתדר לבד" הוא מתח בריא, והוא צריך להתקיים בתוך האדם בינו לבין עצמו, בלי שהכבוד העצמי יחסום את אפשרות הבירור הנוקב. ועדת הצדקה איננה גוף שיפוטי והיא פועלת מתוך אמון בחברי הקהילה, כי גלגל חוזר הוא בעולם - פעם אתה נותן ופעם אתה מקבל.

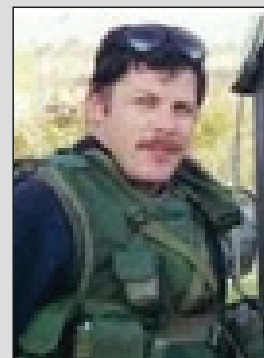
ועדת צדקה יצאה במסע גיוס כספים לטובת קופת חוסן קהילתית. ההיענות הייתה מדהימה, אנשי קרן גוש עציון שאנחנו עובדים איתם בשיתוף, התרגשו מההתגייסות הקהילתית. אז בעניין גיוס הכספים אנחנו בדרך הנכונה. עם זאת, אנחנו ממשיכים בגיוס תרומות כדי לתת מענה להגדלת הצרכים, ועם הצטרפות משפחות נוספות למעגל הוראות הקבע, תמונת הצדקה והחסד מתחילה לקבל צורה. וכאן אני רוצה להעלות עניין נוסף והוא הכוח להתגבר על

נר זיכרון

דני קלמן ז"ל - ז' בכסלו התש"ע

חבר קיבוץ ראש צורים. הגיע אלינו במסגרת גרעין איתן. דני היה חבלן משטרה, התנדב במד"א כחובש ונהג אמבולנס, ביחידת החילוץ עציון ובכיתת הכוננות של ראש צורים. גם פנימה בתוך הקיבוץ, דני יזם, פעל, דחף והיה מעורב מאוד. דני הקים את "מחסן חיובי" שמטרתו הייתה לאסוף ציוד שיעזור לתושבי ראש צורים בשמחות פרטיות וציבוריות. דני היה נגר בעל ידי זהב ואף הכין בעצמו חלק מהציוד במחסן, לשימוש הכלל. לאחר מותו שודרג המחסן עוד לזכרו, ומשמש כיום את תושבי ראש צורים וגוש עציון. דני נפטר ממחלה קשה בהיותו בן 46 והותיר אחריו הורים, אחות ואח, את רעייתו תמי וילדיו אלמוג, עוז, מעיין וידידיה. ביום ירושלים תשע"ב הוכנס לבית הכנסת בראש צורים ספר תורה שנכתב לזכרו.

עמיקם עם שלם ז"ל - ג' בכסלו תשע"ד

חבר קיבוץ ראש צורים. הגיע אלינו במסגרת גרעין יחדיו. עמיקם ז"ל היה אנציקלופדיה מהלכת, תלמיד חכם, 'בור סוד שאינו מאבד טיפה' ובעל מחשבה יצירתית ומקורית. מוזיקאי בנשמתו, מורה למוזיקה אשר שימש לתלמידיו הרבה יותר ממורה, הוביל את ילדי הקיבוץ לממש את כשרונם בעידודם לבחור כלי נגינה מתאים, ליוויים, ושילובם בתזמורת ובהופעות באירועים שונים בקיבוץ. במשך שנים רבות העביר עמיקם שיעור פרשת שבוע לילדים בביתו מדי שבת בשבתו, שיעור שהיה חביב על הילדים אשר התמידו והגיעו. עמיקם נפטר בגיל 61 והותיר אחריו את רעייתו ידידה, בניו אביב, מורג, מגל, דוד, שושן ואשבל, כלות ונכדים.

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- מזל טוב לאביב וליטל רון לרגל הולדת הבת נעמה שיר.
- מזל טוב לשרון והראל טובי לרגל הולדת הבן רואי.
- מזל טוב לנעמה וירון גולן להולדת הבת אביגיל חיה.
- מזל טוב לג'ודי ברנט לרגל הולדת הנכד מתן, בן לעדינה ושוקי ברנט שפיגל.

מזל טוב לרגל האירוסין:

- מזל טוב לאיילת שוסהיים לרגל אירוסיה לאורי גיל-עד, ולהורים דרור ושרית.
- מזל טוב למעיין קלמן לרגל אירוסיה לדוד, לאמא תמי ולכל האחים.

מזל טוב לרגל בר/בת המצווה:

- מזל טוב לתאיר וייס לרגל בת המצווה, ולהורים שמעון ודינה.
- מזל טוב לעדי רבס לרגל בת המצווה, ולהורים נעמה וחיים.

צור ברכות:

- ברכות לד"ר חנן שאול שסיים את הדוקטורט בפרמקולוגיה קלינית, וכעת הוא M.D, Ph.D.
- ברכות לשלומי כהן עם שחרורו מצה"ל.
- ברכות ליותם זליגר עם גיוסו לצה"ל
- ברכות לשמואליק דרורי בהגיעו לגיל 70.

מופע בלוני אור עם רעותי

אומנית ילדים עם שמחת חיים

היכרות עם עולם בלונים מופלא דרך מופע קליל ומצחיק, לאחריו סדנה מאירה בה כל ילד מכין בלון אור אישי ומיוחד.

המופע מתאים לגילאי הגן עד כיתה ו' משך הפעילות כ-50 דקות. בפעילות: מופע+ סדנה מעשית.

בלון אור מתנה לכל משתתף

ילדי ראש צורים היקרים!

ניפגש בחדר האוכל ביום ראשון ג כסליו, 1/12

16:00 : גן עד כיתה ב'

17:15 : כיתה ג- כיתה ו'

עלות 10 ₪ לילד 30 ₪ למשפחה

תנחומים לחיים ראש בפטירת אימו רחל בת אברהם אליהו ראש-גרין.

תנחומים

בין בית המדרש - בין לימוד התורה - ובין החיים עצמם. יש משהו מרגיע מאוד בהפרדה הזו שבין מצוות כמו תפילה, שיעור תורה בשבת, דף יומי, בניית סוכה ונטילת ידיים; לבין החיים הפשוטים היומיומיים, הרגילים. זה באמת קשה שהתורה נכנסת לכל דבר בחיים, לכל פינה. משהו עכשיו עיצבן אותי בטירוף, אני מתה להגיד לאנשים שסביבי כמה הוא מעצבן וכמה אני צודקת (ויכול להיות שאני באמת צודקת!), ועדיין התורה אומרת לי - תעצרי, אל תגידי לשון הרע. רק אם זה לתועלת באמת. וכמה זה קשה להתחיל לחשוב על מה שאני לובשת, ואני רק רוצה שנייה לצאת לתלות כביסה, מה הביג דיל...?! וכמה זה קשה לחשוב שיש לתורה מה להגיד גם כשנראה לי שאני הכי צודק במריבה, ועדיין התורה חושבת אחרת... וכמה זה קשה אשכרה לתת עשירית מהכסף שלי לצדקה (ומי אמר שזה באמת הולך לעניים?!...) וכמה זה קשה לוותר, לבלוע, לסלוח... לאהוב אחרים באמת, מכל הלב. לא לשנוא בלב. לא לקנא. לעזור לכל אחד, גם למי שאני שונא. זה באמת באמת קשה. אבל התורה היא רדיקלית. זה לא מעניין אותה אם זה "קשה", היא רוצה להפוך את הלב שלנו, מההתחלה ועד הסוף.

בכלל, זה קשה לעבוד את ה' בשגרה. עכשיו בחגים יש "היי" כזה. מלא מלא מצוות - שופר, צום, סוכה, ארבעת המינים, כפרות. עוד חג ועוד שבת ועוד בישולים. גם מי שבדרך כלל מרגיש "בחוץ", מרגיש יותר בפנים בתקופה האינטנסיבית הזאת.

ופתאום חוזרת לה השגרה, חודש מרחשוון מגיע והחג הבא באופן הוא חנוכה (שגם הוא עצמו חג "שגרת" למדי). ובכל זאת, יש גם עבודת ה' בשגרה. אפורה כזאת, יומיומית, פשוטה, ממש ממש לא זוהרת. לכעוס פחות על הילדים, לא להגיד לשון הרע, להתפלל בכל יום, ללמוד תורה גם סתם ככה - לא לקראת החג. לראות את בעלי בעין טובה. לסלוח גם כשממש פגעו בי. להקשיב באמת. לעשות חסד. חסדים קטנים כאלה של יום יום. לעצור לטרמפיסט, להזמין לסעודת שבת. להגיד שלום במאור פנים לשכנה החדשה ברחוב...

בשבילי לפחות, עבודת ה' הזאת היא קשה מאוד. מאוד. להצליח לחיות את הנשמה שלי, את הטוב שבי, את החלק האלוקי שבי, את הרצון בדבקות בתוך השגרה היומיומית האפורה...

ובכל זאת, אני יודעת בתוכי שזה הדבר האמיתי. אני מרגישה שאני נמדדת ביכולת שלי להסתכל לתוך עצמי ולדעת שדיברתי רע - או בפעם ההיא שהצלחתי לוותר, או בפעם הזאת שהצלחתי לשמוח ולראות את המציאות בעין טובה אפילו כשהייתי עצבנית - יותר מאשר בארבעת

לפני כשנה וחצי, הגענו לראש צורים כדי להצטרף לשיבה החדשה לנשים שקמה ביישוב. במהלך השנה שעברה, עסקנו בלימוד הגמרא בסוגיות מסדר "נזיקין" - מערכות שלמות וארוכות של סוגיות במשנה ובגמרא, שמבררות את דעת התורה בנושאים שבין אדם לחברו. גם השנה ממשיכות לעסוק בכך הבנות בשיבה, במסדרת לימוד פרק "חזקת הבתים", שעוסק בעיקר ביחסים בין שכנים.

אני זוכרת שבמהלך לימוד הסוגיות השונות, היה נראה לי לעיתים שהלימוד יורד לרזולוציות כמעט הזויות ברמת הדיוק והפרטים הקטנים ביותר בבירור היחסים בין בני אדם (בעיקר במריבות בין בני אדם...). היו עניינים שלמים שלפעמים הייתי אומרת לעצמי - פשוט שמישהו יוותר, וזהו! למה התורה צריכה לרדת לכאלו פרטים? אם השומר כן שמר טוב, לא שמר טוב, כמה בדיוק הוא שמר, איך שמר, איפה הוא שמר ועוד ועוד...

"שניים או חזים בטלית" - אחת מהסוגיות המפורטות, הארוכות והמורכבות ביותר בש"ס... חבר'ה, זאת כולה טלית!! שמישהו יוותר ודי! אבל הגמרא מקדישה לסוגיות האלה דפים ארוכים, מפורטים, מנומקים... וכך גם הראשונים והאחרונים, פרשני הגמרא.

אבל האמת היא, שכשיש מריבה אמיתית בין אנשים - יש הרבה אמוציות, כאב ועצבים. והתורה לא מתעלמת מזה, ומבררת את כל הנושאים החברתיים והבין-אישיים עד הסוף, ברמת הדיוק הגבוהה ביותר, כדי לתת מענה לכל מקרה ולכל מריבה שיכולה לקרות בין אנשים, אפילו ההזויה ביותר.

אך לעיתים ישנה בקשה, ואולי אפילו זעקה של הנפש, שמבקשת לעשות הפרדה בין ה"דת" וכל מה שקשור אליה או מייצג אותה, ובין החיים עצמם, על רגשותיהם, חוויותיהם ומריבותיהם.

כאילו יש קול בתוכנו שאומר: בבקשה, אל תערבבו! יש בית כנסת, יש לימוד תורה, יש תפילה... ויש חיים! יש מציאות, יש פשטות, יש כללים בלתי כתובים בין אנשים או שכנים. בבקשה אל תערבבו בין שני הדברים האלה!

לעיתים מתעוררות בי מחשבות על הפערים האלה, בין בית המדרש ובין המציאות. בין החיים הפשוטים, הטבעיים, היומיומיים, ובין לומדי בית המדרש שמנסים לברר יום יום כיצד החיים אמורים להתנהל, על פי הדרכתה של התורה.

מצד אחד, לתורה יש הרבה מה להגיד, על הכול. יש לה מה להגיד על יחסים בין שכנים, על מה שאנחנו מכניסים לפה ומה שאנחנו מוציאים ממנו, על מה שאנחנו לובשים ומה הדבר הראשון שכדאי לעשות כשקמים בבוקר.

מצד שני, אני חושבת שלרבים מאיתנו (וזה כולל אותי בהחלט) יש נטייה או רצון פנימי לעשות את ההפרדה הזאת

המינים המהודרים שקנינו או בסוכה היפה שבנינו. אני מרגישה שלשם בדיוק כל התורה חותרת – לחיבור בין בית המדרש לחיים. התורה משתוקקת וצמאה לצאת מבית הכנסת, מבית המדרש, מהשיעור המרתק ששמעתי, מהחג או מהשבת – אל החיים עצמם, אל היחסים בין האנשים, אל החברה, אל המדינה, אל הפה שלנו ואל הבית פנימה, והכי חשוב – אל הלב שלנו.

גם אם ביטוי כמו "מדינת הלכה" נשמע לנו מפחיד, כאילו מחר הולכים לסקול אנשים מחללי שבת בחוצות העיר, זה ממש לא ככה. התורה שואפת להיות חלק מהחיים, מכל חלקי החיים. זה מה שמייחד את התורה שלנו משאר התורות של שאר העמים.

התורה שלנו שואפת לחולל מהפכה אמיתית בחיים הציבוריים, האישיים, ובעיקר – בלב שלנו. להפוך לב אבן ללב בשר. לחדור לתוכנו כך שנהיה טובים באמת. חומלים יותר, עדינים יותר, עמוקים יותר, מלאים במשמעות, מרחפים ונוגעים בשמיים, ועוסקים בעשייה בשטח ובשינוי

המציאות למען העולם כולו.

בעיניי זוהי גאולתה האמיתית של התורה – שבני אדם יהיו מבקשים ומחזירים אחריה. גם כיומים, גם ברחוב, גם בבית, גם בלב, גם בחניה.

פעם אסנת היקרה ביקשה ממני לכתוב "מדור תורני" בעלון זה. האמת שרציתי להגיד לה שאין צורך לכתוב מדור תורני בעלון. בעיניי העלון כולו הוא תורני. תורני במובן הזה שאין בו לשון הרע. שמפורסמים בו הרבה מעשי חסד ועין טובה על אחרים. בסך הכול זה עלון שמלא בטוב, בשמחה ובעין טובה. זוהי דרכה של תורה.

"מדור תורני" זו הדרה, זה משהו ששמים בצד. התורה בעיניי היא לא מדור, אלא דירה. מקום שאדם דר בו, חי בתוכו, ומקיף אותו מכל צדדיו. גם כשהוא ישן, אוכל או מדבר. זה בעיניי המסר שאנחנו צריכים לקחת מתוך חג הסוכות, לתוך השגרה עצמה.

ולוואי ונזכה, בעזרת ה'.

שכנים לנצח

נחשון שרלו

כל מיני דברים שאנשי הבית בוודאי לא היו רוצים להוציא החוצה. שמעת משהו? תשאיר אצלך ואל תעביר הלאה... **נראות** – אנחנו חיים בסביבה אחת, והנראות של הכניסה המשותפת, חדר מדרגות או המדרכה שלפני הבית יכולה לשפר את היחסים והרצון לחיות בשכנות טובה. **ילדים** – ילדים זה שמחה... ולפעמים הרבה ויכוחים ובעיות עם השכנים נולדים מהילדים שלנו... ילדים אוהבים שמדברים איתם ומסבירים להם.

מתחשבים – כדי לדור בשכנות חייבים התחשבות אחד בשני. פה ויתור שם פשרה, הרי אנחנו רוצים לעשות טוב בעולם.

וכמו שאשתי אומרת: שכנים זה לנצח! לך תדע, אולי בהמשך החיים תהיו מחותנים אחד עם השני (כן, כן, בסדר... אבל פסח ראשון אצלנו).

בחיים שלנו אנו סובבים סביב הרבה שכנה ושכנות. ה' שוכן בקרבנו, בגוף שלנו – הנשמה שוכנת, כל אברי הגוף שוכנים זה לצד זה, יש לנו משפחה, חברים ועמיתים לעבודה השוכנים איתנו ולצידנו, שכנים ברכבת ובאוטובוס. בקיצור, יש לנו הרבה שכנים וחלקם גם גרים קרוב אלינו. איך יוצרים שכנות טובה?

חמש נקודות לשכנות טובה

שותפות – אנחנו חיים זה לצד זה, ולמרות שכל אחד חי בבית שלו הוא צריך לדעת שיש סביבו אנשים. כדאי ומומלץ לשתף את השכנים בדברים משמחים וגם בבעיות הקשורות לשכנות. משהו מפריע? אל תתבייש, תרים טלפון ותבקש.

כביסה – כביסה מלוכלכת לא תולים בחוץ. לפעמים בגרמי מדרגות משותפים או במעבר ליד החלון שומעים

מתבלים בכפית קינמון וקורט אגוז מוסקט. אפשר להוסיף אגוזי מלך או שקדים מולבנים פרוסים, לא קלויים. מומלץ לאחר היציקה לתבנית האינגליש קייק לשים מעל הכול סוכר חום ושקדים וטיפה קינמון. זמן אפייה - 45 דקות על 160 מעלות.

לעוגת שיש:

מחלקים את הבליילה לשתי קערות, באחת 2/3 ובשנייה 1/3. ל-1/3 מוסיפים 2 כפות קקאו, יוצקים לתבניות האינגליש קייק את הבליילה הבהירה, שווה בשווה, ומעליה יוצקים את הבליילה עם הקקאו, שווה בשווה בכל תבנית. 170 מעלות במשך 30 דקות.

לעוגת תפוחים:

מקלפים וחותכים 4 תפוחים לחתיכות קטנות, מערבבים בבליילה ומוסיפים 1 כפית קינמון וקורט אגוז מוסקט ומחלקים לתבניות. מומלץ לפזר מעל סוכר חום, קינמון ושקדים.

אני יכול להמשיך ולכתוב לכם וריאציות שונות ומגוונות אבל אני רוצה שתראו את הדוגמאות ותעופו על עצמכם ותנסו לעשות עוגות שלכם בשילובים מגניבים ושונים. רק שיהיו אכילות בסוף, כי מה שאנחנו בעצם רוצים זה להוסיף טוב לעולם ולהרבות בחסד. בואו ניקח על עצמנו שכל אחד יכין עוגה וישלח את הילדים שלו לתת לשכן או לאדם שאתם לא הכי בקשר איתו. אפשר להוסיף אפילו פתק קטן וסמיילי, כי בסופו של דבר ימינו ספורים וזו הזדמנות שלנו להרבות בשמחה ובטוב. ושנזכה שרק טוב וחסד ירדפנו כל ימי חיינו.

מתכון בסיסי לעוגה בחושה, שאפשר להפוך אותה כמעט לכל עוגה בחושה שרוצים: עוגת תפוזים, גזר, שוקולד צ'יפס, עוגת שיש, עוגה אנגלית, שקדים ואגוזים, מייפל, תפוחים וכו'.

ברוח נושא הגיליון "שכנות טובה", מחשבות שעלו אצלי... תמיד נחמד שיש אוכל טעים ומנחם שאפשר לתת לשכן או חבר, או לאכול אותו לצד כוס קפה בבוקר... אז אם אתם רוצים לשמח אדם מסוים ולעשות לו נחת, תנו לו עוגה בחושה טובה מורכבת ממה שיש בבית באותו רגע, ואני מבטיח מניסיון שזה יקרב לבבות.

חשוב לציין שאפשר להשתמש באיזה קמח שרוצים - קמח מלא, כוסמין, שיפון וכו'.

מתכון בסיסי לעוגה:

(ל-3 תבניות אינגליש קייק, תלוי בגובה הרצוי).

4 ביצים L.

1 כוס סוכר, 200 ג'.

1 כוס שמן, 200 ג'.

2 כוסות קמח, 280 ג'.

2 כפות אינסטנט פודינג.

1 שקית אבקת אפייה.

1 כוס מיץ תפוזים.

מתחילים בלהקציף ביצים עם סוכר, וכאשר מתחילה להיווצר קצפת כמו של מרנג אבל טיפה יותר רכה, מזליפים בעדינות תוך בחישה את השמן עד שתיווצר משחה רכה כמו מיונז.

בקערה שנייה שמים את כל המרכיבים היבשים (קמח, אבקת אפייה ואינסטנט פודינג) ומערבבים ביחד.

כדי להקשות את המסה, מוסיפים בזמן הערבוב את כוס מיץ התפוזים עד שכל הכוס מתאחדת בבליילה אחת חלקה.

לעוגת שוקולד צ'יפס:

פשוט מערבבים 150 ג' שוקולד צ'יפס, ואופים ב-170 מעלות במשך 30 דקות.

לעוגת גזר:

מגרדים בפומפייה 4 גזרים, משרים 100 ג' צימוקים במים חמים במשך 20 דקות, מסננים ומכניסים הכול לבליילה.

מקובל ואפילו רצוי, אבל כל אחד צריך לדעת איפה הוא שם את הגבול: לאחר זו החניה, לשני זו ההרחבה ולשלישי אלו חסימות הכבישים, אך העיקרון זהה: אם זה משהו שיגרם לך להתבאס ברמה יומיומית – שוב, כמו בכל מערכת יחסים טובה ככל שתהיה, מגיע לפעמים הרגע שבו מותר להגיד לא, אני אוהב אותך, אבל זה משהו שיהיה לי קשה מאוד להתמודד איתו, ואני לא בעניין, תודה.

אם כבר מדברים בצורה פתוחה על נושאים לא פופולריים, אני רוצה להעלות משהו שמפריע לי: כפי שכולכם בטח יודעים, אנו ממתינים לבניית ביתנו כאן בקיבוץ (ואף על פי שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא). לאחר למעלה מעשור של מגורים בשכירות, אין לדור ולי שום תכנון לפצל את הבית המיועד ולהכניס אליו שוכרים, אלא בכוונתנו להקדיש כל מטר מרובע ממנו למשפחתנו ולאורחנינו (ואולי לעוד שירותים אם יהיה מקום). ובכל זאת, לא הבנתי את ההחלטה שאוסרת בפרויקט הזה בתוקף פיצול דירות (בעוד שבפרויקטים קודמים גם אם העניין הזה הוזכר באיזשהו תת סעיף, אנשים מראש בנו בית עם שני מטבחים, שני סלונים וכו' והיה ברור לכולם שזה הכיוון). אני לא רוצה להיכנס כאן לעניין השכירות, שאני מבינה שהוא נושא שנוי במחלוקת, ויש בו בהחלט צדדים לכאן ולכאן. הייתי מקבלת לגמרי החלטה שצריך לפעול להגבלת מספר השכירויות בראש צורים (למרות שאני אישית לא בעדה), אך בתנאי שהיא תחול גם על שכירויות קיימות ולא רק על אלו העתידיות. החלטה כזו היא לא רטרואקטיבית, כי השכירות היא לא משהו שהיה רק אז אלא משהו שממשיך גם היום. ואם למישהו נראה שהצורך הכלכלי של משפחות שקונות דירה היום בהכנסה משכירות לתשלום המשכנתה נמוך יותר מבעבר – כדאי שיתעדכן בעליית המחירים בעשור האחרון. לקבל החלטה שכזו על הפרויקטים החדשים בלבד כשבאותו זמן חצי מהמשפחות בקיבוץ משכירות יחידה אחת או אפילו שתיים, וחלקן אף מרחיבות את הבית כדי לשמר את דירות ההשכרה – נראה בעיני לא הוגן. ברור לי שצמצום השכירויות הוא לא דבר שניתן לבצע מהיום למחר, לא מצד המשכירים ולא מצד השוכרים, אבל אם מחליטים שזה הכיוון – צריך לחשוב איך לעשות זאת בצורה יותר שיוויונית.

כשאמא שלי התקבלה לעבודה בבנק, בסוף שנות ה-70, היא קיבלה תנאים מסוימים האופייניים לתקופה שבה שלטה בארץ ההסתדרות: הטבות סוציאליות, קביעות, פנסיה תקציבית וכו'. כמה שנים לאחר מכן, המדיניות השתנתה והבנק רצה לקבל עובדים בתנאים פחות טובים, וכך נוצרה ההיררכיה של עובדי דור א ודור ב, הנפוצה במקומות

לפני תשע שנים, שבוע ראשון בראש צורים. בשני בקרים מצאתי על שמשות הרכב שלי פתק, בכל פעם ממישהו אחר. בפתק הוסבר לי שהמקום שבו הרכב שלי חונה שייך למישהו אחר ועל כן יודו לי אם אפסיק לחנות בו. הפתק היה מכבד ומנומס, ובאחד אפילו איחלו לי בסוף "ברוכים הבאים". עם זאת, זה עדיין לא נעים לפתוח ככה את הבוקר במקום חדש. בעקבות כך, הלכתי להתעדכן אצל בעל הבית במדיניות החניות ברחוב שלנו, למי "שייכת" איזו חניה, ואיפה כן אפשר לחנות אם ליד הבית לא פנוי. מאז, כבר כמעט תשע שנים, אני משתדלת לנהוג לפי הכללים הלא כתובים האלה. רוב הזמן, עליי להודות, זה לא קשה כל כך כי אני חוזרת מוקדם ובדרך כלל יש מקום. אבל לעיתים כשחוזרים מאוחר משבת, כשהילדים ישנים באוטו, ורואים שהמקום ליד הבית תפוס, ועל אף שיש מקומות קרובים אחרים ברחוב בוחרים לחנות רחוק – זה קשה יותר. ובכל זאת, יש דבר אחד שעוד לא השתנה במהלך תשע השנים הללו, והוא שגם היום, כמו ביומי הראשון, אני לא בדיוק מבינה מה הבעיה לחנות איפה שאתה רוצה ברחוב לצד אבני שפה אפורות, לפי החוק. אז למה בכל זאת אני משתדלת שלא לעשות כן? בדיוק מאותה סיבה שבגללה כאשר שכן באוטו שלפניי עוצר ומדבר במשך חצי דקה עם אחד השכנים אני מחכה בסבלנות ולא צופרת בפראות (כמו שאולי הייתי עושה אם זה היה קורה בעיר) – כי יותר משחשוב לי לחנות באופן קבוע שני מטרים מהבית, חשוב לי לשמור על קשר טוב עם השכנים המקסימים ברחוב שלנו, ואם ככה נוהגים מימים ימימה – אני לא אבוא עכשיו להפוך את היוצרות. בשכנות, כמו בזוגיות, הורות, ובכל מערכת יחסים אחרת, צריך לדעת לפעמים לבלוע את הרוק ולעבור הלאה, לא בגלל שאתה טועה אלא למרות שאתה צודק. וידוע שלא חרבה ירושלים אלא על שדנו בה דין אמת.

עם זאת, הייתי רוצה להציג גם את הצד השני, והוא שחשוב לדעתי לשים לב שבתוך כל האווירה הפסטורלית אתה לא מאבד את עצמך ואת מה שחשוב לך. פעמים רבות יצא לי לדבר עם אנשים שהפריעו להם מאוד דברים מסוימים ביישוב – שכנים שכנו קומה שלישית, חסימות כבישים, פועלים שעובדים בשעות לא שגרתיות, חניה ברחוב שבו קשה מאוד למצוא מקום פנוי וכו' – והרגישו לא בנוח להתנגד או למחות בפני שכנים שחיים איתם בית לצד בית עשרים שנה או יותר, שהילדים שלהם ביחד בבית הספר, ומדי פעם אפילו קופצים אליהם לארוחת שבת. כפי שאמרתי קודם ברור בעיניי שלפעמים צריך לספוג, ואם יש משהו שאפשר להבליג עליו למען שכנות טובה – הדבר

עבודה רבים. עובד דור ב, ששייך גם בחיים לדור אחר, מטבע הדברים גם מגלה פחות נאמנות למקום העבודה שלו, ונוטה להחליף עבודה כל כמה שנים. לא הייתי רוצה לראות חלוקה כזו בראש צורים. אני רואה את בני "דורי" שחיים בראש צורים בשנים האחרונות, נכון שהגענו למקום מבוסס יחסית ולא עזרנו בייבוש הביצות (ואנחנו בהחלט מכירים תודה לאלו שעשו זאת לפנינו), אך עם זאת – מרגע

שאנחנו כאן – קשרנו לחלוטין את גורלנו במקום הזה, ואנחנו פעילים, שותפים ויוזמים בכל הוועדות, האירועים, הפרויקטים ומה לא. לכן אני לא חושבת שיש סיבה למקם אותנו אחרת בהיררכיה, ולא לאפשר לנו דברים שמותרים לאלו שקדמו לנו. איננו קוראים כמו ראשוני הקיבוצניקים לשיוויון בתעסוקה או בשכר, אך על דבר אחד לא כדאי לוותר: שיוויון בפני החוק.

פינת הנוער

הדס כריסי

לשם שינוי. קיימו את אשר ראוי לקיים, שנו את אשר ראוי לשנות, והרבה דברים דורשים שינוי". יצחק רבין.

קובייה שנייה

היום במקום רשימה ארוכה של דברים אספר לכם על מה שקורה כאן מתחת לפני השטח! לאחר הרבה מחשבה ומבט קדימה, רצינו לעשות תהליך עומק. משהו אחר. לאן אנחנו רוצים להגיע?

הנוער מתחלק לוועדות שונות לאורך השנה ולומדים לעבוד בקבוצה, להשתמש בתקציב שלנו, לתכנן דברים מהיסוד. להתמודד עם האתגרים העומדים בפנינו. ולתת לחלומות לעוף. יש חוקים מוגדרים מאוד. אז אתם בטח שואלים – אבל אם הם לא יעשו! וואי, מה יקרה אם הם לא יעשו! אז את תעשי, נכון? את תצילי אותם! לא. לא. אם אנחנו לא עושים, אף אחד לא יעשה בשבילנו. ובעיניי זה הלימוד הכי משמעותי, יותר מכל ערב פיצה או סדנת פסיכודרמה. איך אנחנו בונים דברים מאפס, איך אנחנו לוקחים אחריות ומבצעים אותה. ממש כך, כפשוטו. לוקחים. כמוכן שהכול בליווי, הכול מודרך והכול יד ביד. אני איתם בכל שלב ושלב. קוראת לכם לדחוף את ילדכם, לתמוך במה שקורה ולהתאזר בסבלנות. קוראת לכם להוות דוגמא ולקחת חלק בוועדות המהממות שפועלות כאן ביישוב. What you give is what you get.

אני רוצה בהזדמנות זו לומר תודה ענקית לוועדת חינוך היוצאת. תודה על תקופה מדהימה. על עזרה ותמיכה שאין כמוה ועל שהייתם שם 7/24, לחלוטין.

קובייה ראשונה

החודש הייתה לנו פעולה על רצח רבין. סידרתי את המועדון יפה, החניכים נכנסו. חלקם כבר אמרו שדיברו איתם בבית הספר, חלקם אמרו 'שמאלני, זה מגיע לו'. התיישבנו. מה אמרו בבית הספר? אמרו שחשוב שנזכור ששום רב לא התיר את זה. הוא לא קיבל הסכמה מרבנים! אה וואלה? זה מה שהיה חשוב להם לומר? מעניין. פתחנו ת'קלפים – מה רבין עשה בחייו, על הפיגועים שהיו אז, על התקופה המטורפת, ההפגנות ההזויות... דיברנו על שלום, על שנאה, על אידיאליזם ועל אווירה שמובילה לדברים פחות רצויים. האם רצח זה הפתרון? האם אנחנו בתפקיד אלוהים? האם אתם חושבים שלמדנו לקח? שהאווירה השתנתה והשיח מכיל יותר? אחת אמרה – 'לדעתי יש לנו הרבה מה להשתפר...'. ושניים חתכו אותה – 'מה פתאום!! השיח הרבה יותר טוב!! מה את מבינה בכלל! את סתם אומרת!!'. האומנם...? איזו אווירה אנחנו יוצרים בינינו? מה זה אומר לדבר עם אנשים שונים מאיתנו? האם צריך בכלל? האם זה עוזר? 'הדבר הזה בכלל לא עוזר כי הם רק רוצים להשפיע עלינו, הכול שם מאוד שמאלני וחילוני'. כן, אבל אם נהיה שם?? נוכל להשפיע על השיח! נוכל להפגיש אותם עם עם ישראל, נוכל אנחנו לפגוש את עם ישראל. נוכל לדבר, להיות חלק ואולי לזכות לשנות קצת. קודם בינינו ואז בין כל עם ישראל. "אל תקבלו מוסכות קיימות, לא בחברה ולא בתחומים אחרים. החברה צריכה לדעת להשתנות. חברה או מדינה שלא משתנה – מתנוונת. המציאות איננה מה שהיה לפני חמישים שנה. ואם יש משהו שצריך לייחד נוער – זו מרדנות נגד מוסכמות. לא מרדנות לשם מרדנות, אלא מרדנות

דרוש לנו צוות צעיר. כידוע בכל הארץ עומדת בעיה זו בצורה חריפה. רוב החקלאים הם בגילאי 60 ומעלה. זאת אומרת שבעוד שנים לא רבות לא יהיו יהודים שיעבירו את החקלאות לדור הבא, ולא יהיה מי שיקדם את הגידולים לרמה גבוהה יותר. אנחנו ניסינו להביא לארץ גידולים חדשים ולפתחם, אך לא יהיה מי שימשיך זאת הלאה.

החקלאות היא קשר לקרקע, קשר לנוף וקשר לסביבה ולאנשים שגרים בה. התרבות העירונית אשר התפתחה בארץ בשנים האחרונות מנותקת מהסביבה האקולוגית שלה ולכן היא איננה בריאה. אנו בראש צורים רוצים חברה בריאה, המבוססת על קשרים הדוקים בין שלושה גורמים: בין אדם לחברו, בין אדם לאלוקיו ובין אדם לאדמתו ולסביבתו.

ילדינו הגדלים פה מרגישים על בשרם את עונות השנה באקלים ובנוף ובגידולים השונים שסביבם (כולל פסטיבל הדובדבן וכולל כל ענף התיירות החקלאית). ילדינו יכולים לצאת לטייל למעיינות ולכרמים, לחורשות ולוואדיות. ללמוד על בעלי החיים הגדלים באזור וליהנות מפירות ההר הטובים.

לשם כל זה צריך לפתח את דור החקלאים הצעיר. דור שימשיך לפתח את סביבתו כפי שאנו התחלנו. האתגר מצריך לימודים, למשל בפקולטה לחקלאות. יש להכיר את תחומי הגידול השונים ובמקביל להתמחות בענף חקלאי מסוים, כגון עופות, בקר, מטעים, פרחים וכו'. דור שילמד להכיר את השיטות הטכנולוגיות השונות בכל ענף.

אני קורא מכאן לצעירים לעבור לתחום שאפילו שהתגמול הכלכלי שבו אינו גבוה במיוחד, החזון של ההתיישבות החקלאית היהודית בהר קורן, משום שהוא מטרה אישית ולאומית.

ולהנהלת ראש צורים הכלכלית והחברתית אני מבקש - אנא שמרו ופתחו את החקלאות למען הדור הבא שיהיה מחובר לעצמו ולארצו.

בסמל שנבחר לשנת היובל של ראש צורים מופיעים דובדבנים וטרקטור. לאור זאת ברצוני להעלות את החזון שלי כתוספת לכל אלו שכתבו את חזונם עד כה ובכך להבהיר את הסמל שלנו.

בצעירותי, לפני הצבא, למדתי בישיבת "מרכז הרב" וזכיתי להיות אחד מתלמידי הרב צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל. לאחר שירותי בצה"ל הקמתי עם שרה אשתי את ביתנו ובנינו משפחה בראש צורים. בביקוריי אצל הרב הוא עודד אותי לפתח את החקלאות בגוש עציון, שאליו היה הרב קשור מאוד, עוד טרם נפילתו של הגוש בתש"ח. הרב צבי יהודה הדגיש ביתר שאת את החזון של נביאי ישראל על סימני הגאולה המתקרבת. לפי חזון הנביאים יואל, ירמיהו, ישעיהו, זכריה, עזרא ונחמיה ובמיוחד לפי דברי הנביא יחזקאל בפרק ל': "וְאַתָּה הָרִי יִשְׂרָאֵל, עֲנֹפְכֶם תִּתְּנוּ וּפְרִיכֶם תִּשְׂאוּ לְעַמִּי יִשְׂרָאֵל, כִּי קָרְבוּ לָבוֹא... וְהוֹשַׁעְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל טְמְאוֹתֵיכֶם; וְקִרְאתִי אֶל הַדָּגָן וְהַרְפִּיתִי אוֹתוֹ, וְלֹא אֶתֶן עֲלֵיכֶם רָעָב. וְהַרְפִּיתִי אֶת פְּרִי הָעֵץ וְתִגְנֹכַת הַשָּׂדֶה, לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ עוֹד חֶרֶפַת רָעָב פְּגוּזִים."

ברור שדגן ופרי לא גדלים בעצמם. צריך לחרוש, לזרוע, לקצור, לנטוע, לטפל בעצים ולקטוף את הפירות לברכה. רק כך רואים את הקץ המתגלה. בחזון זה צייד אותי מורי ורבי. מאז אנו פועלים ברוח הזו וב"ה רואים ברכה בעמלנו. ענפי בעלי החיים מצליחים מאוד, החקלאות ביישובי הגוש בכלל ובראש צורים בפרט ממשיכה להיות גורם משמעותי הן בכלכלה של היישובים החקלאיים והן בנוף הירוק המתפתח סביבנו.

יש עוד הרבה מה לפתח. שטחי ההר אשר בבעלותנו הוכשרו ונשתלו בגידולים שונים בעיקר הודות לכרמי הגפן והיין (אשר נראים כרמי אירופה החקלאית). אומנם ישנם פגעי טבע וכן מזיקים שמפריעים וגם אויבים שמנסים להתנכל לגידולים, אך זאת המשימה של החקלאי - להתמודד איתם ולא להתייאש.

מדוע אני כותב כל זאת? הגענו לשלב שבו דרושה תחלופה.

◦ משפחת שאול ◦

היא

מיכל, בת 41,
גדלה בעפרה,
שבט ברמה.
עובדת ב:
ראש החוג להיסטוריה
במכללת הרצוג.

הוא

חנן, בן 43,
גדל בירושלים,
בן שבט עמישב רמות.
עובד ב:
רופא אף-אוזן-גרון
בביה"ח שערי צדק.

ילדים זה שמחה

יאיר (18), רימון (16), נועם (13), אדוה (10) ויהלי (7).

מיקום ביישוב:

חלמיש 36.

גרים בראש צורים:

8 שנים ברוטו (היינו שנתיים באוסטרליה).

"מה הייתה השאלה???"

* מסורת, מנהג משפחתי, משהו מיוחד או מעניין שיש לכם:
כעיראקים בדם, פיג'מה היא בגד השבת המועדף עלינו
(ואם כבר ידעתם את הפרט הזה עלינו, סימן שאתם קוראים
ותיקים של המדור).

סרט או הופעה? אם יש הופעה של שלום, שלמה או שלומי
– אנחנו שם (היינו בעשרות הופעות של שלומי שבן).

*מוסיקה מועדפת: איירובוט בפעולה. הוא ינקה לכם
ותאם תחרישון.

*ראשית או ממ"ד? גם וגם.

* ספר או סרט? פייסבוק זה ספר או סרט?

*סטייק או לזניה? דגים על המנגל.

* מהו האירוע המכונן עבורכם ביישוב? שד"ר אייל היימן
הצטרף.

*מסר שלמדתם על בשרכם והייתם רוצים להעביר:
"כשיוצאים מגיעים למקומות נפלאים". סעו לשליחות
משפחתית.

*סוכות או פסח? חנן – סוכות, מיכל – פסח.

* אם לא הייתם עוסקים במה שאתם עוסקים בו היום,
הייתם... שנינו לא רואים את עצמנו עוסקים במשהו אחר.

ישימו לב, אתה מכין? אמר אריה. "מה הבעיה?", ענה מיץ פטל, "זה לא מסובך, אריה, גם ככה בכל לילה אתה מגיע לישון עם אבא ואמא, אז פשוט צריך שפעם אחת גם ג'ירפה תצטרף. בשעות האלו אבא ואמא גם ככה ישנים ולא קולטים כלום, ונצליח לתכנן כל מה שצריך". "כן, אני בעד", אומרת ג'ירפה, "וואי איך בא לי שבמסיבה נעשה חושך ויהיו זיקוקים". "אבל ג'ירפה", אריה אמר בהססנות, "אי אפשר חושך, זה יהיה לי מפחיד. אני רוצה לישון כמו שצריך אחרי המסיבה בלי לדאוג ולחשוש". "אוף אריה, די איתך", כועסת ג'ירפה, "כל הזמן יש לך הערות מה לא בסדר, לא ככה ולא ככה, אולי תפסיק כבר להיות שלילי כל הזמן?". "די ג'ירפה", אריה רוטן, "די, זה לא יפה מה שאמרת לי. זה לא יפה, אני אמשוך לך בשיער". טלפפפ, וואאהה, וואאהה, אריה בוכה, מושך לג'ירפה בשיער, וצובט אותה בצוואר. "טלפפפ, אתה בעצמך! מה אתה חושב, שרק אתה יודע למשוך בשיער?", עונה ג'ירפה ומושכת חזק חזק את הרעמה של אריה. "טוב, תקשיבו לי שניכם", מיץ פטל מנסה לפלס נתיב למילים שלו, "אנחנו אמורים לתכנן מסיבה, וזה אמור להיות ביחד, וזה קצת בעיה ששניכם רבים אחד עם השני. כאילו עכשיו ספציפית נגיד, הקטע של הביחד עובד פחות טוב..." "אתה תשב בשקט אתה", אומרת לו ג'ירפה, "גם ככה אי אפשר להבין אף מילה שלך. כל מה שאתה יודע להגיד, לדבר, או לצחוק או לצרוח, זה הכול רק בלבכות ככה ולבכות ככה, אז אל תגיד לנו מה לעשות! הבנת אותי, לפני שאני מושכת גם לך בשיער שאין לך!". "ג'ירפה יקרה, תקשיבי לי, ותקשיבי לי טוב. זה שאת אולי לא יודעת להבין את המילים שלי, זה לא אומר שאין לי מילים, זה בסה"כ אומר שאת לא מצליחה להבין אותן, וממה שאבא ואמא אמרו לי, גם את כשהיית בגיל שלי אוצר המילים שלך לא היה בדיוק מגוון יותר מוואה, ופועה, ופואהאה". "טוב, תקשיבו", אומר אריה, "מיץ פטל צודק, אנחנו לא נתקדם ככה לשום מקום, בטח כשמיץ פטל בכלל עוד לא יודע ללכת. אנחנו חייבים עכשיו להשלים, כל אחד עושה לשני טובה, ומבקש סליחה וממשיכים לתכנן את המסיבה. סליחה ג'ירפה, אני מצטער". "סליחה אריה, גם אני מצטערת, והינה החלק מהרעמה שתלשתי לך... סליחה מיץ פטל, דיברתי אליך לא יפה. ועכשיו", אומרת ג'ירפה, "נמשיך לתכנן, מה אנחנו רוצים שיהיה במסיבה? קודם כול אנחנו רוצים שיבואו הרבה חברים שלהם, וגם שזה יישאר בהפתעה. איך נצליח לעשות את זה? אין לנו פלאפונים." "מה הבעיה?", אומר מיץ פטל, "נגנוב לקצת זמן לאבא ואמא את הפלאפונים שלהם, ונקים קבוצת וואטסאפ סודית, ושם נארגן את הכול". "כן, אבל איך נצליח לדאוג שהם לא יסתכלו בקבוצה הזאת?", שואלת ג'ירפה, "זה יהרוס את כל ההפתעה". "מה הבעיה?", עונה שוב מיץ

ב"ה בשעה טובה ומוצלחת, ביום רביעי, כ"ד בתשרי, נולד לידנו השלישי, בנו ארבל. סביב הלידה, הימים הראשונים והברית, כתבתי מספר קטעים (שרובם התפרסמו גם בפורום), להלן שניים מתוכם:

א) ההודעה על הלידה:

אותה מערה פלאית, צורתה כמין כדור עגול, כדמות כוכב ארץ. גודלה אינו קבוע אלא כיוון שגדל אתה, גדלה אף היא עמך, ואין רשות להדליק בה נר, לא כל שכן אבוקה. היו הבריות משיחין, למתי אעזבנה. נסכמו ל"אחרי החגים". עבר אסרו חג סוכות, ושמעתי בפרשת השבוע שיוצר עולם בורא בריות בעולמו. נסכמו אבריי עימי, נפרדנו מן המלאך לשלום ויצאנו מן המערה בליל עשרים וארבעה בתשרי. ובעת שבה אהיה כבר גדול, כמעט בן שמונה ימים, מתכנן אני לבוא בבריתו של אברהם אבינו. ויודעת נפשי, שבעזרתו יתברך, טעמה המתוק והטמיר של המערה, עוד ילווני ימים רבים.

ב) סיפור לכבוד הלידה:

אני משתדל בכל לידה של אחד מהילדים שלנו לכתוב סיפור לילה, וב"ה בכול שלוש הלילות שהיו לנו עד כה, ה' סייע בידי במלאכה זו. כמעין הקדמה לסיפור, רק אזכיר (שכך למדוני): כמעט בכל סיפור קיימים כמה רבדים: הרובד הראשון - העלילה, מה קורה בסיפור; הרובד השני - על מה הסיפור מדבר. לא מה מתרחש בסיפור, אלא במה הסיפור עוסק. הרובד הראשון יכול לשמש מפתח להבנת הרובד השני. (למתמידים שבינינו, זהו תהליך מעגלי החוזר שוב ושוב מרובד לרובד, ומשכלל את ההבנה). כאן, בסיפור שנכתב בהקשר של לידה, הסיפור בשבילי הוא פלטפורמה שבה אני יכול לבטא דברים שאני מאחל לכבוד הלידה: איחולים לארבל, איחולים לי כאבא, לנו - אפרת ואני כהורים, לנעם ולנגה בתור אחים גדולים, ולכולנו כמשפחה.

והינה הסיפור:

קדירת שותפים:

"תקשיבו תקשיבו, יש לי רעיון", אמר מיץ פטל. "כן מה הרעיון?", הם שאלו. "עוד מעט יש לאבא ואמא יום נישואים, בואו נארגן להם מסיבת הפתעה. נזמין המון חברים, אוכל מקייטרינג, עוגות ממתקים, ומה שצריך". "וואו, מיץ פטל, אחלה רעיון", אמר אריה, והמשיך: "אבל תקשיב, לארגן מסיבה זה דבר רציני, אי אפשר לעשות את זה על רגל אחת. זה הרבה לתכנן, הרבה עבודה, וזו בעיה - אתה כל הזמן ישן רק בחדר של אבא ואמא, אתה לא בא לישון איתנו, אז מתי נצליח לתכנן את המסיבה? חייבים איכשהו שתתגנב אל החדר שלנו בלי שאבא ואמא

פטל, "פשוט נקים את הקבוצה, נצרף אליה את מי שצריך, את כל השכנים והחברים של אבא ואמא, ניתן הוראות מדויקות, ואז נצא מהקבוצה, והשכנים כבר ידאגו למה שצריך". "אחלה רעיון", אומר אריה. "אתם יודעים מה? יש לי עוד רעיון", אומר אריה. "בואו נשדרג את המסיבה. צריך להגיד לכל החברים שיביאו לאבא ואמא מתנות שוות". "כן, כן", מיץ פטל וג'ירפה מסכימים, "חכו, זה עוד לא הכול", אומר אריה. "גם אנחנו צריכים לתת להם מתנה, מה אתם אומרים, מה כדאי? אני חושב אולי לדאוג שלפני הבית, במקום המדרגות יכנו להם כבש, תחשבו איזה תיק זה ככה בכל פעם עם עגלות. כבר עכשיו אני יכול ללכת לרועיקי וניצני לבקש מהם כלי עבודה ושיעזרו לנו לבנות, ונבקש ממשאית הבטון שנמצאת פה בכל יומיים שתעזור לנו גם היא". "אני חושב", אומר מיץ פטל, "אולי לדאוג שיכנו עוד חדר בבית, וככה יהיה מקום לכל הבלגן שלהם, ואז סופסוף הבית שלנו יהיה מסודר. מה זה זה, אין לי כמעט שום מקום לשים את הדברים שלי, איך אפשר לחיות ככה במאה

העשרים ואחת בתת-ננאים, עוד מעט יגידו לי גם להתחיל להשתמש במוצצים שלכם במקום בשלי". "ואני חושבת, שניתן להם פעם אחת חצי שעה של נחת לפני הדלקת נרות שבת. בכל שבוע הם מזכירים שהם חולמים על זה ולא מגיעים, אז פעם אחת נסדר את כל הצעצועים יפה יפה, נלך לנוח בזמן, נקום בדיוק להדלקת נרות ולא נפריע להם. טוב, אולי רק נבקש מהם שירימו אותנו באוויר קצת תוך כדי. אז יאללה, בואו נתחיל לנסח את המודעה לחברים: אבא ואמא שלנו חוגגים יום נישואים, הינכם מזומנים למסיבת הפתעה שתיערך בביתנו, ביום רביעי בשעה ארבע אחרי הצוהריים, בתנאי שאמא תחזור מהעבודה בזמן". "רגע רגע", אומר אריה בשקט, "הם חוזרים הם חוזרים, יאללה עוברים לשפה הסודית..."

אבא - חנניה.

וכמובן תודה גדולה גדולה לאפרת, אשתי היקרה, שעוברת ומאירה ומעירה את הדברים לפני שליחתם לאחרים.

יהיו מזונותיך תרופותיך

מדוע אנו חולים בחורף יותר מאשר בקיץ?

ישנן תשובות רבות לכך. אנסה להסביר את תשובת הבריאות הטבעית למחלות החורף. העור שלנו הוא האיבר הגדול בגופנו, הוא עוטף אותנו מכף רגל ועד לקרקפת. העור הוא איבר נושם. דרך הנקבוביות שעל פניו אנו פולטים את הרעלים המצטברים בגופנו. לכן הנקבוביות שלנו חייבות להישאר פתוחות. ידוע הסיפור על דוגמנית אחת מצרפת שהייתה צריכה לרגמן באיזו פרסומת למכונית, לשם כך צבעו את כל גופה בצבע זהב. הדוגמנית הזאת נפטרה אחרי כמה שעות. מדוע? כי כל הנקבוביות שלה היו סתומות. בימים נעימים הנקבוביות שבעור שלנו פתוחות ופליטת הרעלים מתבצעת באין מפריע. בימים קרים גופנו מתכווץ כדי למנוע איבוד של חום ולכן הנקבוביות שעל עורנו נסגרות ונאטמות. ולא רק זאת, אלא אנו עוטים על גופנו שכבות רבות של בגדים אשר לא מאפשרים לעורנו לנשום. כשאין אפשרות לפליטת הרעלים, שהם הפסולת המצטברת בגופנו, הם נשארים בגופנו ומרעילים את המערכת. אם כן, מה עלינו לעשות כדי לאפשר לנקבוביות עורנו להישאר פתוחות:

1. נלבש בגדים חמים ונעימים אך לא הדוקים מדי לגוף.
  2. נחמם את החדר שבו אנו שוהים לטמפרטורה נעימה, כך נוכל להשיל מעלינו את שכבות הבגדים. נשהה בחדר שבו נוכל ללבוש שכבה אחת של בגדים. העיקר שלא נחוש את תנועת הכיוון אשר גורם לנו הקור.
  3. פעילות גופנית ממריצה את מחזור הדם שלנו ומחממת אותנו. אם מרגישים שקר לנו פשוט נקום, נקפוץ, נפעיל קצת שרירים ושוב נתחמם.
- הרעיון של הבריאות הטבעית הוא האפשרות לפלוט רעלים החוצה ולא לאגור אותם. הכוונה כאן היא הן לרעלים שבגוף והן לרעלים שבנפש. אדם שלא מאפשר לרעלים שבנפש שלו להשתחרר החוצה ורק מחזיק אותם בתוכו יורעל מהרעלים של עצמו ויחלה. מי שלא מצליח לשחרר מתוכו רגשות של כעס, קנאה, מתח וכו', הרגשות הללו ישוטטו לו בנפשו ולא ייתנו לו מנוח. לשחרר... זו המשימה. גם אם זו משימה קשה...
- החורף מזמין איתו התכנסות פנימה, זו התנועה המתבקשת. אך ההתכנסות הזאת לא צריכה להיות "חונקת", היא צריכה להיות נעימה, מאווררת ונושמת. נשתדל לעבור את ימי החורף הקרים בשמחה ובהכלה עד שנגיע לימי האביב הנעימים, שם התנועה של הכיוון כבר תיעלם מאלה. ועד אז... שיהיה לכולנו חורף מאוורר ונושם.

ילדים ונוער

העיניים של אמא – רותי יצחק ריכטר:

מה קורה במשפחה שבה יום אחד האם נהיית לכמעט עיוורת? איך מתמודדים? איך אפשר לעזור? איך אפשר להקטין את הכאב? בשאלות אלו מתלבט שחר, ילד רגיש וחכם המלווה את אימו במאבקה בנכותה הקשה ובמאמציה לחזור ולתפקד בבית ובעבודה האהובה עליה. שחר פעיל בתנועת הצופים ומנגן בלהקה שהקים עם חבריו, והוא רוצה להמשיך בחיי השגרה כמו בימים שלפני הפגיעה בכושר הראייה של אימו, אבל רצונו העז לעזור לה ולהקל עליה מכתוב את סדר יומה ואת סדר העדיפויות שלו. האם יוכל למצוא דרך ביניים, שתאפשר לו להתמיד בתחביביו וגם לעזור לאימו?

כותבת את העולם – קרן פרידור:

בתקופה האחרונה, מאז שאחיה הקטן נולד, סופיה מוצאת את עצמה מבלה זמן רב בספריית בית הספר. היא עוזרת לפלה הספרנית במשלוחי הספרים, מציצה בספרים החדשים ואוכלת את העוגיות הטעימות שפלה אופה. יום אחד יודעת פלה שסופיה מוכנה לקרוא את הספר בצבע השמיים שעל כריכתו מנצנץ כוכב זהוב. פלה מבטיחה לה שזהו ספר קסום ומיוחד במינו. אף על פי שסופיה כבר מזמן לא מאמינה בקסמים, היא לוקחת איתה את הספר והקסם אכן מגיע לבקר בחייה. היא יודעת שלא סתם קרה לה הנס הזה והיא מחליטה לצאת ולחפש את התשובות לכל השאלות שמלוות אותה כבר ימים רבים. סופיה עוד לא יודעת שהדברים שיקרו לה במסעה והאנשים שתפגוש בדרך, יתעלו על כל הסיפורים שאי פעם קראה.

כנפי אש; שליחי הנבואה – טוי ט' סת'רלנד:

חמישה יבקעו בלילה לבן. חמישה יסלקו את הרשע מכאן. אור יזרח במקום שבו החושך שכן. הדרקונים באים... הנבואה מספרת על חמישה דרקונים צעירים שיום אחד ישיבו את השלום לארצם. אבל לטיט ולחבריו, הדרקונים הנבחרים, נראה שלעולם לא יזכו להגשים את הנבואה. הם אפילו לא יודעים מתי המדריכים הקשוחים שאימנו אותם יחליטו שהם מוכנים למשימה וירשו להם לעזוב סוף-סוף את המערות שמתחת להר. כשחמשת הדרקונים מגלים מזימה נוראית שרקמו המדריכים שלהם, הם מבינים שהגיע הזמן לברוח ולהציל את עצמם ואת ארצם מגורל אכזר...

מבוגרים:

הבת הסודית – שילפי סומאיה גוודה:

בכפר הודי נידח מגיחה תינוקת זהובת עיניים לאוויר העולם. אך בתרבות של העדפת בנים נאלצת קוויטה, אימה, למסור אותה לבית יתומים במומבאי כדי להציל את חייה. החלטה

זו עתידה לדרוף אותה ואת בעלה במשך כל חייהם, גם לאחר הולדת הבן המיוחל. תצלום של אותה תינוקת מגיע לקצה אחר של כדור הארץ, אל סומר, רופאה אמריקנית שאיננה יכולה ללדת בעצמה. היא ובעלה קרישנאן מחליטים לאמץ את התינוקת. סומר יודעת שחייה וחיי בעלה ישתנו בעקבות האימוץ, אך משוכנעת כי אהבתם תגבר על כל המכשולים. הבת הסודית שוזר את סיפוריהן וגורלן של קוויטה וסומר ונע בין שני עולמות ובין שתי משפחות. זו שבהודו נלחמת על הישרדותה בשכונת עוני מצחינה במומבאי, ואילו זו שבארצות הברית נאבקת על גיבוש המשפחה המורכבת מבני תרבויות שונות. מסע נוקב במחוזות הרגש של אימהות, אובדן, זהות ואהבה.

A שארית היום – קאזואו אישיגורו:

בשארית היום הגיע קאזואו אישיגורו, הסופר האנגלי ממוצא יפני, להישג ספרותי נדיר. באמצעות תיאורה של אנגליה המעמדית בתקופה שבין שתי מלחמות העולם, נפרש סיפור מרתק המסופר בווירטואוזיות, ובו ניגוד - עצוב לעיתים, מצחיק לפעמים - בין כוונותיו של הגיבור המספר למשמעות האמיתית של דבריו. שארית היום, סיפורו של אדם שאינו מחובר לעצמו.

מנגד – ורד קלנר:

יעל שוסטר רוצה להמציא את עצמה מחדש. להתרחק מהכוכב בנחלאות שעליו היא משלמת מחיר מופקע, מהתואר נטול ההדר שהיא לא מצליחה להשלים, ממשקולות העבר, מעינה הצופייה תמיד של אימה, מאלוהים. היא תברח לתפוח הגדול, תכבוש את העיר, תגור עם שותף על שפת סנטרל פארק, והחיים שלה ייראו פחות כמו טרגדיה יוונית ויותר כמו פרק של "חברים". עד שזה יקרה, היא מטפלת בילדיהם של זוג יאפים יהודים ומתבלבלת בין רחובות העיר. במקביל להווה הסיפורי המתרחש בניו יורק של שנות התשעים, נפרשת ילדותה הירושלמית של יעל כתפאורה לרעידת האדמה שאחריה החלו יבשות חייה להתרחק זו מזו. מנגד הוא רומן התבגרות עדין וחכם על התמודדות עם אובדן ועל מציאת הדרך, על פרידה וויתור אך גם על גילוי והתעלות.

ספרים אלו, וספרים חדשים נוספים לפעוטות, ילדים, נוער ומבוגרים מחכים לכם בספרייה.

נשמח לראות את כולם בפעילות

בימים א' ו-ג בשעות 15:45-17:30.

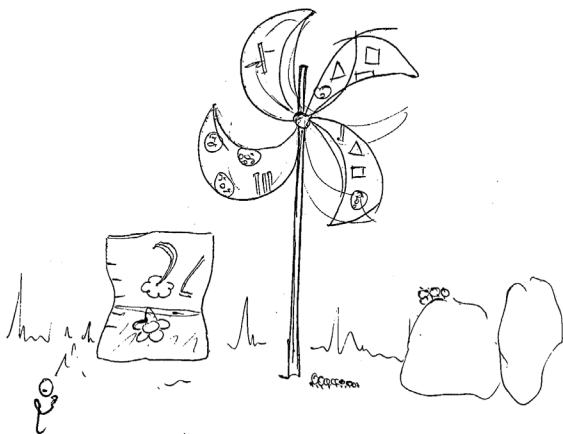
את האוכל והשתיה תשאירו בחוץ בבקשה, לטובת

ניקיון המקום והשמירה על הספרים.

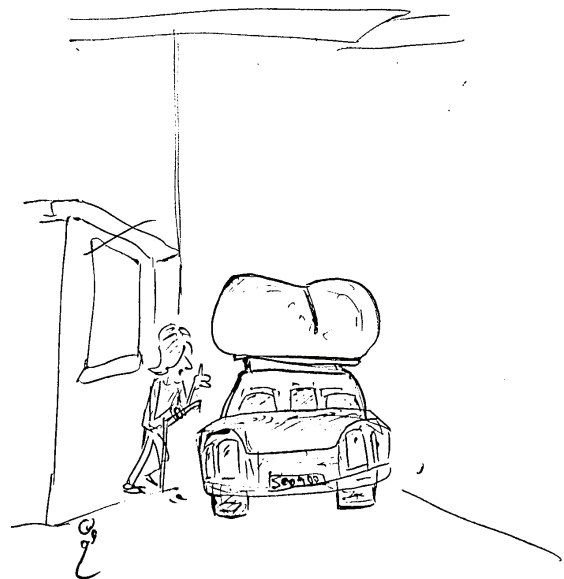
קריאה מהנה, מחכים לכם

ספריית ראש צורים.

הכנו בגן כוס מדידות
למילימטר גשמים בעונה הזאת
צירתי ציורים, הדבקתי מדבקות
הגננת לכלנו צירה את השנתות
התעוררתי בבקר לכוס מלאה
אבא שכח לכפות ממטרה

במחסום החילת אותי שאלה
למה יש לי שקית של זבל על השמשה

לשבת נסענו, לסבתא בגבעתיים
היא שאלה למה באנו, בדבון ומגפיים

בלדה לחלזונות בשבילי הקבוץ

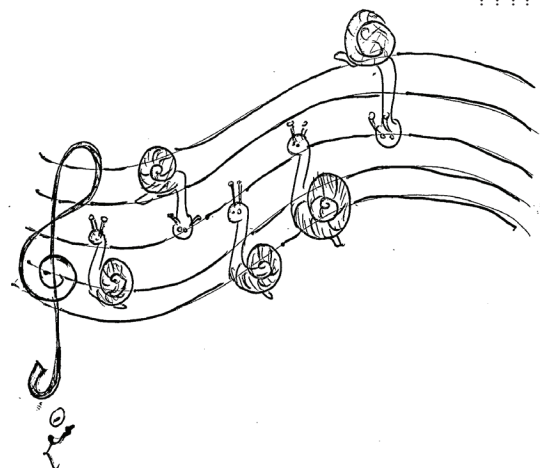
כחחח

כחחח

כחחח כחחח

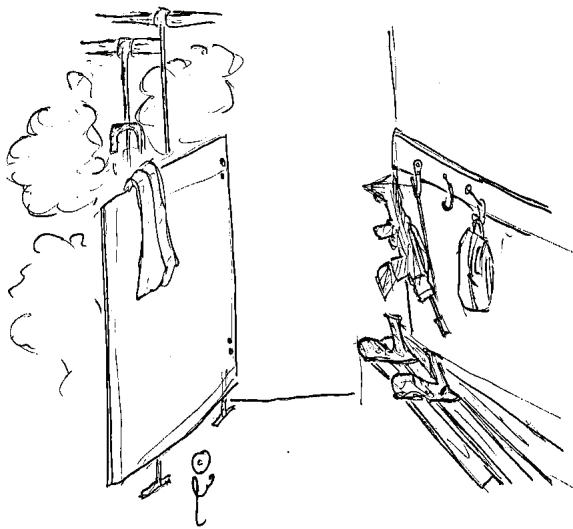
קרר כחח

כחחחח

מתקלח שעה, אך אשתי לא צועקת
במלואים יש לי אל"ף, לגמור ת'כנרת

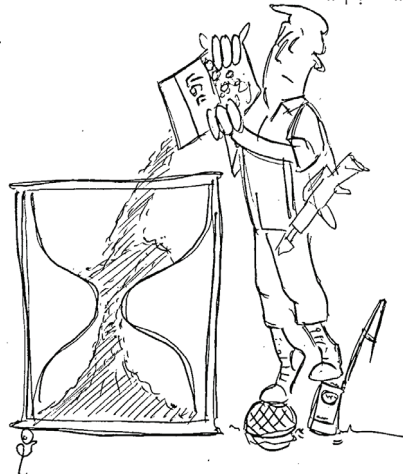

למה אתה מסתובב בלי כפה
ושם רק כשאתה מברך?
למה אתה רואה טלויזיה,
וטס לבנג'לדש?
איך זה שאתה דתי,
אבל במנין לא מתפלל?
למה אתה שומע שירת נשים,
ולא מתביש לקלל?
במלואים, האלוקים, ישן לו בשלוח
במקומו החלונים, עושים לי הדתה

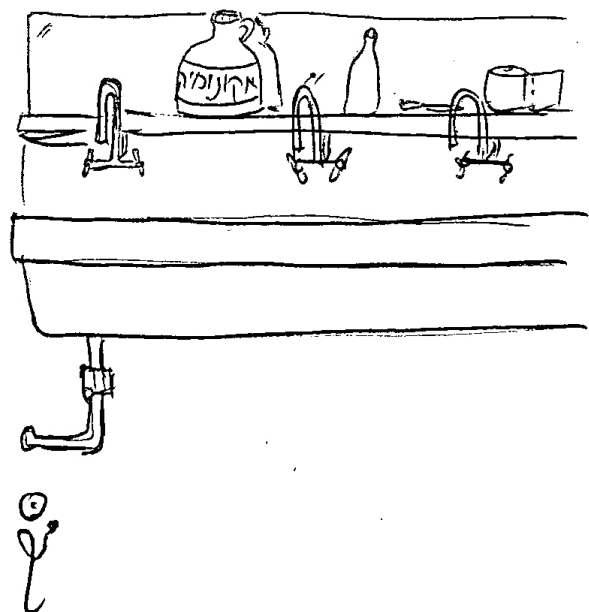

החבר מהיסודי
הדודה מאמריקה
האמא שלי
וגם הסבא והסבתא
לאחי יש לי זמן
וכנ"ל לאחותי
אחר כך אתקשר לחבר
מניו דלהי

נגמרו אנשי הקשר
אך החלוף עוד לא כאן
אבקש שיצרפוני,
לקבוצת הווסטאפ של הגז

אם בשרותים יש ריח של ברכה
סימן שבמטלות עשו עבודה טובה

להעניק לכמה מתחפשים או למתחפש אחד. רחש עבר בקהל. כולם ידעו שבכל שנה בוחר מר מלפפוני לתת את שבעים הנקודות לשירלי, הבת שלו, גם כשהתחפוש שלה אינה מקורית כלל (מלכת הלבבות????!) מה שעושה אותה למנצחת מדי שנה בשנה. כולם ידעו זאת, רגזו בסתר, אבל הבינו שאין להם מה לעשות בנידון. שירלי תמשיך לנצח. לפחות כל עוד אבא שלה מנהל בית הספר.

שירי פורים החלו להתנגן והתלמידים עלו אחד אחד לבמה בפנים נרגשות ותחפושות נוצצות. עדינה קראה לכל ילד לעלות בתורו ומחאה לו כפיים. "והינה עולה סופרמן חמוד ביותר!", אמרה עדינה. "איזו גלימה מרשימה!". ומר מלפפוני הוסיף: "אני זוכר את התחפושת הזו מאחיק הגדול... התחפש בה לפני עשר שנים, מקורי זה לא, הא? חחחח". סופרמן הקטן צייץ משהו וירד מהבמה נכלם.

אחריו עלתה ילדה מג'4 עטורה בכתר ושמלת תחרה לבנה. "הו, והינה אסתר המלכה!", אמרה עדינה למיקרופון. "איזו יפה את! תעשי סיבוב שנראה את השמלה היפה שלך!", ומר מלפפוני הוסיף: "אסתר המלכה? אני לא רואה שאת ירקרוקת. התחפושת פסולה!". אסתר המלכה כבשה את פניה בידיה וירדה מהבמה בקול בכי דקיק.

אחד אחד עלו הילדים נרגשים אל הבמה. עם אקדחים, שמלות, שיניים מחודדות, ועשרות כתרים שונים. אחד אחד הם ירדו מן הבמה, מי בבכי, מי בדמעה שקופה זולגת על הלחי, מי בשפתיים רועדות מבושה.

לקראת הסוף עלתה שירלי, גווה זקוף, סנטרה שלוח קדימה והיא מרשרשת על הבמה בשמלת המשי שנתפרה בדיוק למידותיה. "והינה נסיכה יפהפיה!", אמרה עדינה.

"נסיכה?!", חטפה שירלי את המיקרופון מידיה

"אני חוזר שנית, כל התלמידים מתבקשים לשבת במקום, תחרות התחפושות עומדת להתחיל!", אמר מר מלפפוני המנהל בעומדו על הבמה המקושטת.

מר מלפפוני עמד על הבמה, בחליפה אדומה מפוספסת ועניבה צהובה פרחונית (זו לא הייתה תחפושת, כך הוא התלבש בכל יום...), והחווה בידו אל הקהל הנרגש בעודו נואם נאום שעבד עליו כבר שבוע. הוא ליטף את שפמו הדק והמסולסל וחשב, בפעם המיליון, שמישהו צריך כבר לכתוב את הנאומים שלו ולהוציא אותם כספר. בטוח שהספר יימכר בכל העולם וסוף סוף הוא יהיה מפורסם ויוכל לעזוב את בית הספר השנוא הזה!

כשסיים מר מלפפוני את דבריו הוא ציפה למחיאות כפיים נרגשות, אך במקום זאת דרקון ודינוזאור התקוטטו על משלוח מנות, שתי מורות שהתחפשו לדובוני אכפת לי התלחששו וחצי מתלמידי בית הספר טרם מצאו את מקומם. הוא לא ידע זאת, אבל אף אחד מיושבי האולם לא יכול היה לשמוע את הנאום שלו משום שהמיקרופון, בטעות מרה (אם כי ייתכן שמכוונת) נותק מהרמקולים.

תולי עמדה בקהל וצחקה בהנאה רבה, יש לנו הרושם שהיא ידעה מי ניתק את המיקרופון...

אחריו עלתה עדינה, המורה לאומנות, חיברה בזריזות את המיקרופון ואמרה: בית ספר אורנים, אתם מוכנים לתחרות?

הקהל הריע בהתלהבות והיא חייכה את אחד מהחיוכים היפים שלה ואמרה: כמו בכל שנה נערוך טקס תחרות תחפושות! התלמידים שנרשמו לתחרות יעלו לבמה בתחפושות שלהם ויישפטו בידי צוות המורים שלנו. השיפוט הוא על מקוריות, יצירתיות ויופי. כמובן שמר מלפפוני אווזו בשבעים נקודות שאותן יוכל

ורקעה ברגליה בכעס. "נסיכה? את לא רואה שאני פיה? ראית פעם נסיכות עם כנפיים??!". "האמת היא שמעולם לא ראיתי", אמרה עדינה בחיך, "לא נסיכות ולא פיות".

קהל התלמידים והמורים גיחך בקול. מר מלפפוני עמד נרגש על הבמה: "פאר השלמות! זוהר היצירה! פסגת האומנות! איזו תחפושת! עומדות לי דמעות בעיניים מרוב התרגשות. מחאו כפיים כי אני חושב שיש לנו פה זוכה!!!".

סגנית המנהל קפצה על רגליה מהשורה הראשונה ורצה לעבר שירלי אוחת גביע זהב עשוי מפלסטיק.

הקהל שתק. כולם נעו בעצבנות בכיסאות, חלק מהתלמידים החלו לעזוב את האולם.

פתאום נשמע קול גבוה קורא: "רק רגע, לא כל כך מהר".

כולם הביטו לכל הכיוונים עד שראו אסטרונוטית קטנה ומתולתלת עומדת על הבמה, יד אחת מחזיקה חזק את המיקרופון של מר מלפפוני, יד שנייה מונחת על מותנה, ורגל אחת שלה טופחת קצובות על רצפת הבמה בחוסר סבלנות.

"זו תולי!", צעק אחד הילדים והשתתק מייד כשנתקל בפניו הזועמים של מר מלפפוני.

"תביאי לי את המיקרופון הזה. מייד!!!!!!", האדים המנהל.

"התחרות הזו משעממת. ממש העתק של השנה שעברה. אני חושבת שצריך קצת... רוח חיה כאן. אתם לא חושבים?", כל התלמידים הריעו בהתלהבות. אפילו סגנית המנהל הריעה אך התכווצה כשמר מלפפוני הביט בה בכעס.

"אז מה יש לנו כאן", אמרה תולי בעודה מקפצת מפניה לפינה כדי להתחמק מנסינותיו של מר מלפפוני לחטוף את המיקרופון בחזרה. "הרבה תחפושות. הרבה ילדים. שירלי אחת מנהל. שֶׁ-עֶ-מֶ-וֶם! אפילו לא ראינו עדיין את כל התחפושות וכבר נבחרה מנצחת. זה נראה לכם הגיוני??".

התלמידים צווחו בהתלהבות.

"מה. למה. בטח. מה", גמגם המנהל. "בטח שראינו את כל התחפושות! שירלי הייתה אחרונה!".

"אמממ... דווקא לא", אישרה עדינה. "יש עוד ילד, בתחפושת כל כך מוצלחת שאני אפילו לא מצליחה לזהות אותו!".

"והינה הוא עולה אל הבמה!", צעקה תולי אל המיקרופון ואז לחשה לעבר שפיץ: "בוא, שפיץ, עכשיו תורך!".

שפיץ, שלא הבין דבר ממה שקרה עד עכשיו, נכנס בצעדים מהוססים אל הבמה עד שנעמד במרכז, ממש ליד תולי.

שקט השתרר באולם. אף אחד לא דיבר, לא צחק, לא מחא כפיים, לא הריע. כולם הביטו בשקט בשפיץ שעמד במרכז הבמה, מהוסס ומפוחד.

"נו, אתם רואים!", רעם קולו של מר מלפפוני. "סתם עוד תחפושת, נראה לי שאפשר להכתיר את שירלי כזוכת התחרות!".

אבל השקט נמשך, רגע ועוד רגע, ואז ילד אחד מכיתה ב נעמד על הכיסא ואמר: "וואו, זו התחפושת הכי מגניבה בעולם!".

ומייד אחריו התחילו כולם לדבר בו זמנית:

"הוא התחפש לחיזור?".

"אילו מחושים מדליקים!".

"אני לא מזהה אותו. זה הילד החדש מכיתה ה'?".

"אמא שלך תפרה אותה לבד?".

מר מלפפוני ניסה להשתיק את הקהל אך ההתלהבות גאתה וגאתה.

"ברור שהוא צריך לנצח!".

"איזו תחפושת מגניבה!".

"בחיים לא ראיתי דבר כזה!".

תולי עמדה על הבמה, חיוך מרוח מאוזן לאוזן ולחשה לשפיץ: "רואה? אמרתי לך! אתה תנצח!".

באותו רגע הבזיקו חמישה פלאשים בבמה. עוזי מכיתה ח שהיה כתב בעיתון המחוז צילם תמונות של שפיץ מכל זווית אפשרית.

"זה מדהים!", הוא אמר. "עם התחפושת הזו

נזכה בתחרות התחפושות של כל המחוז! התמונה שלך תתנוסס מחר בבוקר בעיתון! כל כך מדליק!"

"של כל המחוז אמרת?", התבלבל מר מלפפוני. "ושם בית הספר יופיע בעיתון?"

"בהחלט", אמר עוזי והמשיך לצלם עשרות תמונות של שפיץ.

"אם כך... אם כך... אני נותן לך, חייזר מוזר, את כל שבעים הנקודות ואתה המנצח!"

סגנית המנהלת מיהרה ברעד אל עבר שפיץ והגישה לו את גביע הזהב. שפיץ התרגש כל כך! מעולם לא היה בתחרות תחפושות והינה הוא מנצח בתחרות הראשונה שהוא משתתף בה! וכולם מריעים לו ואוהבים אותו!

מרוב התרגשות ושמחה סילון ורדרד-סגלגל יצא מתוך הבטן של שפיץ והסתלסל באוויר. באותו רגע כל יושבי האולם הרגישו על הלשון שלהם טעם של גלידת וניל.

"מה? מה? מה? זה? וואו! איך... איך עשית את זה?", נדהמה עדינה.

תולי ושפיץ השתתקו. זהו, הסוד שלהם התגלה. הזהות של שפיץ נחשפה. ומה עכשיו???? אך כעבור רגע הריע כל הקהל בהתלהבות. "איזו תחפושת מדליקה!". "מי התקין לך את המנגנון הזה בחליפה?". "אמא שלך יכולה להכין לי גם!?"

ילדים פרצו אל הבמה והתחילו לדבר עם שפיץ ולבקש להצטלם איתו.

אף אחד לא שם לב לשירלי, שעמדה בצד, פניה אדומות מכעס והיא רומסת ברגליה את כנפי המשי של התחפושת שלה.

פתאום, הבעה נחושה עלתה על פניה של שירלי, היא התפרצה אל מרכז הבמה, פילסה דרך בין כל הילדים, הגיעה לשפיץ, תפסה במחושים שלו ומשכה אותם בחוזקה. "אני. אשבור. לך. את התחפושת הזו!!!!!!". אמרה.

היא משכה ומשכה אבל שום דבר לא קרה. כולם הסתכלו, המומים מכדי להתערב, שפיץ נאנק מכאב, אבל המחושים לא נשברו. פתאום שירלי עזבה את שפיץ, לקחה שני

צעדים אחורה, הצביעה עליו ואמרה בקול המום: "זו לא תחפושת. זה הגוף שלו. הוא.... הוא.... הוא חייזר!!!!!!".

כולם נעמדו והביטו בשפיץ. מעבירים מבט על רגליו המוזרות, עורו הכסוף, עיניו הסגולות, כפות ידיו שלכל אחת רק שלוש אצבעות... כעבור שנייה חטפה תולי את ידו של שפיץ וצעקה לו באוזן: "עכשיו! לרוץ!!!!!!".

תולי ושפיץ קפצו מהבמה והתחילו לרוץ אל עבר מסדרונותיו העקלקלים של בית הספר. אחריהם רצים עשרות ילדים, מנסים להשיג אותם, לתפוס את שפיץ, לבדוק אם שירלי צודקת. בראש הרצים התקדמה שירלי: "הוא חייזר! הוא רשע! הוא רוצה להשתלט על כדור הארץ! נס שעדיין לא מתנו! חייבים לתפוס אותו!!!!!! עכשיו!!!!!!".

"אממ... מה התוכנית שלנו?", שאל שפיץ בעודו דולק אחרי תולי.

"התוכנית שלנו? התוכנית שלנו? התוכנית שלנו? התוכנית שלנו היא לברווווח!!!!!! מהר!!!!!!".

"מזל", המשיכה תולי בעודה מתנשפת ומתנשמת. "מזל. שביליתי. הרבה. זמן. מחוץ. לשיעורים. ואני. מכירה. את המסדרונות. טוב. יותר. מכל. תלמיד".

"טוב יותר?", אמר שפיץ בבהלה. "טוב יותר כך שתוציאי אותנו מהמסדרון ללא מעבר הזה???"

באותו רגע הם הגיעו לקיר. קיר חלק וגבוה ושלם. קיר שלא יוצא ממנו מסדרון נוסף. הם שמעו עשרות ילדים שועטים לעברם. עוד חמש שניות ויגיעו אליהם ואין להם לאן לברוח! ארבע שניות. שלוש שניות. שתי שניות...

באותו רגע נשלחה אליהם מהתקרה יד חומה שעליה שעון מוזר ואנטנה. היד תפסה את שפיץ והרימה אותו לתוך חור בתקרה, אחר כך תפסה את תולי והרימה אותה לתוך חור בתקרה. אחר כך נשלחה וסגרה את החור. חושך מוחלט השתרר במקום הלא ברור שבו היו כעת

יצור נוסף, בעל יד חומה ואנטנה. יצור ששלף אותם מהמסדרון ונושם איתם עכשיו באותו חדר בדיוק.

"זה היה קרוב", אמר היצור. הקול שלו היה דק, ושקט ו... מוכר בצורה מטרידה. הוא שלף משהו מהכיס והדליק גפרור. באור הרך של הגפרור התגלו פניו.

תולי ושפיץ הסתכלו זה על זה בהלם, ואז נפנו להביט בו.

תולי ושפיץ. הם לא יכלו לראות דבר. לא איפה הם נמצאים ולא של מי היד שתפסה אותם. הם רק שמעו את קולותיהם הגועשים של עשרות הילדים שהגיעו אל המבוי הסתום ולא מצאו שם את תולי ושפיץ.

"ניצלנו", אמר שפיץ ונשכב על רצפת העץ הקרה.

"ניצלנו", אמרה תולי וניסתה להחזיר את נשימתה.

רק כעבור רגע נזכרו שיש איתם במקום הזה

שיראל יוניאן

נוסף על כך, בחודש כסלו אנו מדליקים את נרות החנוכה - בכל יום שעובר האור גדל. וכך גם בטבע, הזריחות מתחילות להיות מוקדמות יותר והשקיעות מאוחרות יותר. אני מאחלת לכולנו שנדע לנצל את התקופה שבאה עלינו ושהאור של החג יאיר לנו את חודש הארגון וייתן לנו ברכה ואור למשך כל השנה כולה.

בחודש האחרון התקיימה שבת קו לחיים מטורפת בהובלת צוות נחשון ושבת הראה התותחים.

הצלחתם להרים שבת מדהימה בשבועיים בלבד!! יישר כוחכם!

יש לכם כוח מטורף בידיים ואני מאחלת לכם שתזכו להוציא מן הכוח אל הפועל ולעשות איתו דברים גדולים.

אני רוצה להודות גם לכם, קהילה יקרה, על הכנסת האורחים החמה שלכם לילדי קו לחיים ועל כל התרומות שלכם למען השבת. החניכים נהנו מאוד ואני בטוחה שההורים שלהם מודים לכם על כך מאוד.

תודה רבה, זה לא מובן מאליו בכלל.

חודש של אור, ברכה ושמחה.

שלכם, שיראל יוניאן.

לתושבי ראש צורים היקרים!!

בזמן כתיבת שורות אלו אני נמצאת ממש לפני שריקת הפתיחה של חודש ארגון. כשהעלון יצא לאור אנחנו נהיה ממש בלב ליבו של החודש.

אני רוצה להגיד לכם תודה רבה מראש על שאתם מאפשרים לילדיכם לבוא כל כך הרבה לסניף ולהיות פחות בבית החודש. אנו יודעים שזו הקרבה, אז תודה לכם!

תודה ענקית במיוחד להורים של הסגל האלוף שלנו שכמעט שלא רואים אותם במהלך חודש שלם בבית.

חודש הארגון נופל ממש בתפר שבין חודש מרחשוון לחודש כסלו, ואני חושבת שהקב"ה מנסה ללמד אותנו משהו בזה. ה' נתן לנו חודש של שגרה מוחלטת אחרי חודשי אלול ותשרי שעסקו בחשבון נפש והצבת יעדים חדשים לשנה החדשה. אני חושבת שזה לא סתם שהקב"ה מחכה עם הברכה, השפע והאור של חודש כסלו. קודם כול הקב"ה אומר לנו תתחילו לעבוד על המטרות שלכם לשנה ואחרי חודש שאנחנו מנסים ועובדים הקב"ה ייתן את ברכתו.

אנחנו צריכים לעשות את המאמץ הראשון ואחר כך הקב"ה יעזור לנו להגיע ליעדנו.

